

Ćwiczenie 22

A. Wyznaczanie wilgotności względnej powietrza metodą psychrometru Assmanna (lub Augusta)

B. Wyznaczanie wilgotności bezwzględnej i względnej powietrza metodą punktu rosy (higrometru Alluarda)

Wstęp teoretyczny: Krzysztof Rębilas.

Autorem ćwiczenia w Pracowni Fizycznej Zakładu Fizyki Akademii Rolniczej w Krakowie jest Barbara Wanik.

PAROWANIE. PARA NASYCONA

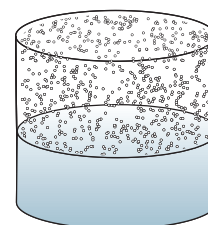
Przemiana fazowa zwana **parowaniem** to przemiana cieczy w gaz. Parowanie polega na odrywaniu się od powierzchni cieczy cząsteczek o największych energiach kinetycznych na tyle dużych, aby pokonać siły przyciągania międzycząsteczkowego (siły van der Waalsa) panujące w cieczy. Ponieważ poprzez parowanie ciecz opuszcza cząsteczki o najwyższych energiach, więc jeśli podczas parowania nie zostanie do cieczy doprowadzone z zewnątrz ciepło, ciecz parująca ochładza się.

Ciecze parują w każdej temperaturze i przy każdym ciśnieniu, ale szybkość parowania wzrasta ze wzrostem temperatury (rośnie bowiem wtedy energia kinetyczna cząsteczek będących w cieczy), a także wzrasta wraz z obniżeniem ciśnienia. Dlatego przepływ powietrza nad powierzchnią parującą zwiększa szybkość parowania - poruszające się powietrze porywa cząsteczki fazy ciekłej i odprowadza je z powierzchni parującej obniżając nieco ciśnienie nad powierzchnią parującą, poprawiając w ten sposób warunki parowania. Także oczywistym jest, że szybkość parowania jest proporcjonalna do wielkości parującej powierzchni oraz zależy od sił oddziaływania międzycząsteczkowego, czyli od rodzaju cieczy.

Cząsteczki cieczy wyparowane w przestrzeni ponad powierzchnię cieczy ulegają zderzeniom, zmieniają kierunek ruchu i mogą powrócić do cieczy, którą wcześniej opuściły. Z tego względu parowanie może zachodzić w trojaki sposób:

1. *Parowanie* prowadzące do wzrostu ilości pary ponad powierzchnią cieczy - wtedy z cieczy wychodzi więcej cząsteczek niż do niej wraca.
2. *Skraplanie* (kondensacja) - więcej cząsteczek powraca do cieczy niż z niej wyparowuje.
3. *Stan równowagi fazowej* (stan nasycenia) - ilość wyparowujących cząsteczek jest taka sama jak ilość powracających do cieczy.

Jeżeli parowanie cieczy odbywa się w przestrzeni zamkniętej, wypełnionej częściowo cieczą parującą, to zostaje wkrótce osiągnięty stan równowagi fazowej. Znajdująca się wtedy w naczyniu para jest w równowadze fazowej ze swoją cieczą i nazywana jest **parą nasyconą**. W danej temperaturze para nasycona jest parą o *mak-*

Rysunek 1. Nad powierzchnią cieczy w zamkniętym pojemniku powstaje para nasycona.

symalnym możliwym ciśnieniu. To znaczy, ciśnienie pary nienasyconej (czyli nie będącej w równowadze ze swą cieczą) jest w danej temperaturze zawsze niższe niż ciśnienie pary nasyconej. Obecność gazów obojętnych względem cieczy nad powierzchnią cieczy nie wpływa na ciśnienie pary tej cieczy. Przestrzeń zamknięta nad cieczą została w każdym przypadku nasycona parą tak jakby była całkiem pusta, co jest słuszne gdy prężność gazów jest względnie mała.

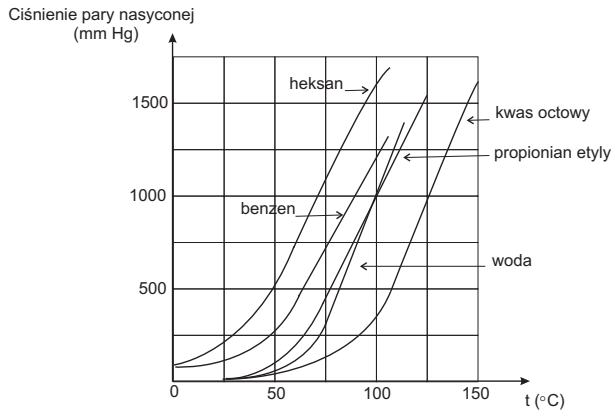
Zależność ciśnienia (prężności) pary nasyconej od temperatury jest dla wszystkich cieczy podobna. Najmniejsza prężność pary nasyconej występuje w temperaturze krzepnięcia. W miarę podwyższania temperatury prężność pary nasyconej rośnie wykładniczo (patrz Rys. 2) i osiąga wartość maksymalną w temperaturze krytycznej (por. rozdział następny).

PRZEMIANY PARY NIENASYCONEJ I NASYCONEJ

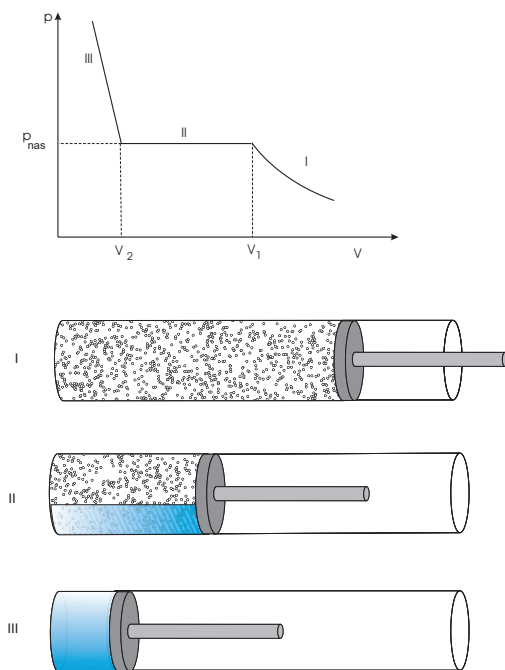
Parę nasyconą można otrzymać nie tylko poprzez proces parowania cieczy w zamkniętym naczyniu. Mając do dyspozycji jedynie parę nienasyconą można uzyskać parę nasyconą w trojaki sposób:

1. *Izotermiczne sprężanie* czyli zmniejszanie objętości pary nienasyconej w stałej temperaturze. Początkowo (faza I na Rys. 3) podczas zmniejszania objętości ciśnienie pary nienasyconej *rośnie* i dla stosunkowo niedużych ciśnień przemiana zachodzi zgodnie z równaniem Clapeyrona:

$$pV = \frac{m}{\mu} RT, \quad (1)$$

Rysunek 2. Ciśnienie pary nasyconej kilku cieczy w funkcji temperatury.

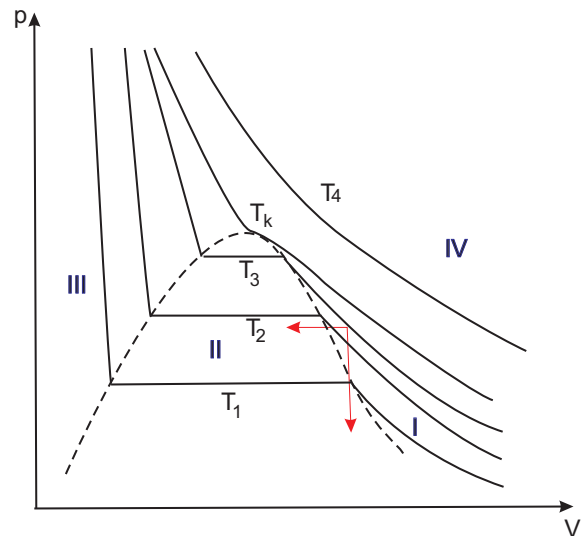
Rysunek 3. Zależność ciśnienia od objętości przy izotermicznym sprężaniu: (I) pary nienasyconej, (II) pary nasyconej, (III) cieczy.

gdzie: p - ciśnienie (prężność) pary, V - objętość, m masa pary zawartej w objętości V , μ - masa molowa pary (dla wody $\mu = 18 \text{ g/mol}$), R - stała gazowa, T - temperatura wyrażona w skali Kelvina. Wzrost ciśnienia pary nienasyconej kończy się w momencie, gdy uzyskane ciśnienie jest równe ciśnieniu pary nasyconej w danej temperaturze. Para nienasycona staje się więc parą nasyconą. Dalsze zmniejszanie objętości (wciąż w stałej temperaturze) nie prowadzi już do wzrostu ciśnienia pary (faza II na Rys. 3), bowiem mamy już do czynienia z parą nasyconą, czyli parą o maksymalnym możliwym ciśnieniu w danej temperaturze. Zmniejszanie objętości pary nasyconej

skutkuje tym, że część masy pary zostaje skroplona na ściankach naczynia. Dzieje się tak aż do momentu całkowitego skroplenia pary. Gdy w zbiorniku zostanie jedynie ciecz, dalsze zmniejszanie objętości polega już na sprężaniu cieczy, co wiąże się z gwałtownym wzrostem ciśnienia (faza III na Rys. 3).

Gdybyśmy podczas fazy II odwrócili proces i zaczęli zwiększać objętość pary nasyconej, wówczas spowoduje to wyparowanie pewnej masy cieczy bez obniżenia ciśnienia pary nasyconej.

Przedstawiona na Rys. 3 zależność $p(V)$ sporządzona dla $T = \text{const}$ nosi nazwę **izotermy pary**. Na Rys. 4 pokazano izotermy pary obrazujące opisany powyżej proces izotermicznego sprężania przeprowadzony w coraz wyższych temperaturach ($T_3 > T_2 > T_1$). Im wyższa jest

Rysunek 4. Izotermy pary dla różnych temperatur.

temperatura tym wyżej położona jest izoterma. Ciśnienie pary nasyconej wzrasta, a długość odcinka poziomego maleje - maleje więc objętość pary nasyconej (rośnie objętość cieczy powstałej ze skroplenia pary nasyconej).

W pewnej temperaturze objętość i gęstość pary nasyconej staje się równa objętości i gęstości cieczy. Odcinek poziomy izotermy redukuje się do punktu. Temperatura w której to zachodzi jest to **temperatura krytyczna** T_k . Jest to górna granica zakresu temperatur, w których substancja może występować w stanie ciekłym. Ciśnienie pary nasyconej w tej temperaturze nazywamy **ciśnieniem krytycznym**. Izoterma przechodząca przez punkt krytyczny nazywa się izotermą krytyczną. W temperaturach wyższych od krytycznej prężność fazy gazowej może być dowolnie duża (np. izoterma dla temperatury T_4 na Rys. 4).

Jeżeli połączymy krzywą przerywaną końce odcinków poziomych poszczególnych izoterm płaszczyzna wykresu zostanie podzielona na cztery obszary:

I - obszar istnienia pary nienasyconej (ograniczony od góry izotermą krytyczną),
 II - obszar współistnienia pary nasyconej i cieczy,
 III - obszar istnienia cieczy,
 IV - obszar fazy lotnej (od izotermy krytycznej w górę).
 W temperaturach niższych od temperatury krytycznej energia wewnętrzna cieczy powstającej ze skroplenia pary jest niższa od energii wewnętrznej pary. Podczas skraplania układ ciecz-para nasycona musi kontaktować się termicznie z otoczeniem, któremu nadmiar energii przekazuje. Ilość ciepła oddanego przy skraplaniu jednostki masy pary nasyconej jest to **ciepło skraplania**.

Ciepło skraplania (a również ciepło parowania) jest tym mniejsze im temperatura w której zachodzi jest bliższa temperaturze krytycznej. W temperaturze krytycznej T_k i pod ciśnieniem krytycznym ciepło skraplania pary nasyconej i ciepło parowania cieczy są równe zeru (energije wewnętrzne jednostki masy cieczy i pary są sobie równe).

2. Kolejnym sposobem uzyskania pary nasyconej z nienasyconej jest *izochoryczne ochładzanie*, czyli zmniejszanie temperatury pary nienasyconej w stałej objętości. O możliwości tej można się przekonać na podstawie Rys. 4 (strzałka pionowa).

3. Trzecim sposobem jest *izobaryczne ochładzanie*, czyli zmniejszanie temperatury pary nienasyconej w stałym ciśnieniu (Rys. 4 - strzałka pozioma).

Jeśli izobarycznie zmniejszymy temperaturę powstałej pary nasyconej, zmniejszać się będzie jej objętość, a część pary zacznie się skraplać na ściankach naczynia. Temperaturę, w której ochładzana para staje się parą nasyconą i zaczyna się skraplać, nazywamy **temperaturą punktu rosy**.

WILGOTNOŚĆ BEZWZGLĘDNA I WZGLĘDNA POWIETRZA

Wśród par różnych cieczy szczególną rolę odgrywa para wodna w atmosferze ziemskiej. Nie trudno wyjaśnić skąd się ona bierze - parują wszelkie naturalne zbiorniki wodne, rzeki, jeziora, oceany, sztuczne akweny. W przyrodzie zauważamy naturalny obieg wody, który także dostarcza lokalnie wilgoci w postaci szronu, rosy, deszczu, gradu, śniegu. Ze względu na zdolność pochłaniania promieniowania cieplnego emitowanego z Ziemi zapobiega ona zbyt niemu oziębianiu się Ziemi w okresach nocnych.

Zawartość pary wodnej w powietrzu określa się za pomocą pojęcia wilgotności.

Wilgotność bezwzględna to gęstość ρ pary wodnej w powietrzu, czyli masa pary zawarta w jednostce objętości powietrza:

$$W_b \equiv \rho = \frac{m}{V}, \quad (2)$$

gdzie m oznacza masę pary znajdującej się w objętości V . Wilgotność bezwzględną wyrażamy najczęściej w g/m^3 .

Wykorzystując równanie Clapeyrona możemy obliczyć gęstość pary wodnej zakładając, że znamy jej ciśnienie p (ciśnienie pary wodnej zawartej w powietrzu jest jedynie pewnym ułamkiem całkowitego ciśnienia atmosferycznego; pomiar p omówiony jest niżej). Dla pary wodnej masa molowa wynosi $\mu = 18 \text{ g/mol}$. Temperaturę T w skali Kelvina stojącą w równaniu Clapeyrona wyrazimy poprzez temperaturę t w stopniach Celsjusza: $T = 273 + t$. Stała gazowa $R = 8,314 \text{ J/mol} \cdot K$. Po przekształceniu równania Clapeyrona (1) otrzymujemy następujące wyrażenie na gęstość pary:

$$\rho = \frac{\mu}{R} \frac{p}{273 + t}, \quad (3)$$

co po podstawieniu wartości liczbowych daje:

$$\rho = 2165 \frac{p}{273 + t} [g/m^3]. \quad (4)$$

W powyższym wzorze ciśnienie pary p należy podstawić w kilopaskalach [kPa].

Wilgotność względna określana jest jako stosunek ciśnienia p pary wodnej zawartej w powietrzu do ciśnienia pary nasyconej p_{nas} mającej tę samą temperaturę, jaka panuje w powietrzu. Najczęściej podawana jest w procentach:

$$W = \frac{p}{p_{nas}} \quad \text{lub} \quad W = \frac{p}{p_{nas}} 100\%. \quad (5)$$

Para wodna znajdująca się w powietrzu ma stosunkowo nieduże ciśnienie, dlatego można do niej stosować z dobrym przybliżeniem równanie Clapeyrona (1). Na jego podstawie widzimy, że ciśnienie jest proporcjonalne do gęstości ($p = \frac{\mu}{R} RT$), więc wilgotność względną można wyrazić również poprzez stosunek gęstości pary ρ znajdującej się w powietrzu do gęstości pary nasyconej ρ_{nas} mającej temperaturę powietrza: $W = \rho/\rho_{nas}$.

W praktyce najczęściej posługujemy się pojęciem wilgotności *względnej*, bowiem informuje nas ona o tym, na ile para wodna znajdująca się aktualnie w powietrzu różni się od pary, która nasyciłaby powietrze w tej samej temperaturze. Ma to znaczenie o tyle, że wskazuje jaka jest szybkość parowania wody w danych warunkach. Im większa jest różnica między ciśnieniem (gęstością) pary będącej w powietrzu a ciśnieniem (gęstością) pary nasyconej w tej samej temperaturze, tym większa jest szybkość parowania. W zimie, kiedy temperatura powietrza jest niska, już mała ilość pary wodnej nasyci powietrze (jest wtedy zatem zwykle duża wilgotność względna) i mokre ciała schną bardzo powoli. W lecie, w gorącym powietrzu, może znajdować się znacznie większa ilość pary, która jednak w tych warunkach nie nasyci powietrza (mała wilgotność względna) i wobec tego ciała mokre

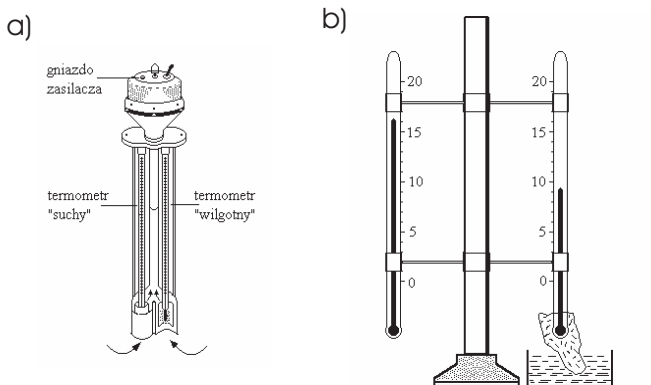
schną szybko. W szczególności parowanie z powierzchni skóry czy też powierzchni liści roślin zależy od wilgotności względnej. Za najkorzystniejszą dla człowieka wilgotność organizmu uznaje się wilgotność względną około 60 %, a dopuszczalną dla prawidłowego funkcjonowania organizmu wilgotność względną w zakresie 40-70 %. Powietrze suche wywołuje zbyt szybkie parowanie skóry i przez to gwałtowne uczucie pragnienia. Ponieważ podczas parowania pochłaniane jest z otoczenia ciepło, parowanie pozwala na ochłodzenie organizmu. W powietrzu bardzo wilgotnym parowanie odbywa się zbyt wolno i odczuwa się duszące uczucie upału. Dlatego w warunkach tropikalnych, gdzie wilgotność względna sięga 100 %, upały są szczególnie dokuczliwe.

Zbytnie zawilgoconie pomieszczeń może być przyczyną chorób gośćcowych (lub przeziębieniowych), które prowadzą do niebezpiecznych stanów przewlekłych w układzie stawowo- ruchowym i oddechowym (nieżyty). Wilgotność powietrza ma istotny wpływ na przebieg wielu reakcji chemicznych i procesów życiowych. Na wielu produktach żywnościowych, wielu lekarstwach znajdujemy napisy "przechowywać w suchym i chłodnym miejscu" bowiem duża zawartość pary wodnej w powietrzu sprzyja rozwojowi bakterii, pleśni, przyspiesza reakcje utleniania, korozję metali.

A. WYZNACZANIE WILGOTNOŚCI WZGLĘDNEJ POWIETRZA METODĄ PSYCHROMETRU ASSMANNA (LUB AUGUSTA)

Zasada pomiaru

W celu wyznaczenia prężności pary wodnej nienasyconej zawartej w powietrzu wykorzystuje się psychrometr Assmanna (bardziej pierwotny to psychrometr Augusta) - Rys. 5. Psychrometr jest układem dwóch identycznych

Rysunek 5. a) Psychrometr Assmanna. b) Psychrometr Augusta.

termometrów rtęciowych, z których jeden, oznaczony kolorem niebieskim, posiada zbiornik z rtęcią owinięty tkaniną nasyoną wodą destylowaną. Drugi termometr jest suchy. Uruchamiając wentylator (w pokrywie psychrometru Assmanna) zwiększa się szybkość parowania wody z tkaniny termometru "wilgotnego". Parowanie wody odbywa się przy pobieraniu ciepła z najbliższego otoczenia, a więc temperatura tkaniny z parującą wodą obniża się i termometru również (termometr pokazuje zawsze własną temperaturę). Wskazania termometrów po pewnym czasie ustalają się i wówczas można odczytać temperaturę każdego z nich: suchego t_s i wilgotnego t_w .

Na drodze półempirycznej znaleziono wzór dający możliwość obliczenia ciśnienia p pary zawartej w powietrzu na podstawie znajomości temperatur wskazywanych przez termometry suchy (t_s) i wilgotny (t_w):

$$p = p_w - kp_a(t_s - t_w), \quad (6)$$

gdzie: p_w to ciśnienie pary nasyconej w temperaturze t_w wskazywanej przez termometr wilgotny, p_a - ciśnienie atmosferyczne, które należy odczytać z barometru, k - to stała zależna od typu psychrometru.

Mając wyznaczone doświadczalnie t_s i t_w oraz ciśnienie atmosferyczne p_a wyrażone w kilopaskalach (kPa) można wyliczyć z podanego wzoru (6) szukane ciśnienie pary nienasyconej p zawartej w powietrzu, a następnie obliczyć wilgotność względną według wzoru (5). Wartość prężności pary wodnej nasyconej p_w w temperaturze t_w oraz ciśnienie pary wodnej nasyconej p_{nas} w temperaturze otoczenia t_s można odczytać z Tabeli 1.

Tabela 1:

Zależność ciśnienia pary wodnej nasyconej p_{nas} od temperatury t .

$t(^{\circ}\text{C})$	$p_{nas}(\text{kPa})$	$t(^{\circ}\text{C})$	$p_{nas}(\text{kPa})$	$t(^{\circ}\text{C})$	$p_{nas}(\text{kPa})$
1	0,66	11	1,31	21	2,49
2	0,71	12	1,40	22	2,69
3	0,76	13	1,50	23	2,81
4	0,81	14	1,60	24	2,98
5	0,87	15	1,71	25	3,17
6	0,93	16	1,82	26	3,36
7	1,00	17	1,94	27	3,57
8	1,07	18	2,06	28	3,75
9	1,15	19	2,20	29	4,01
10	1,23	20	2,34	30	4,24

Inną możliwością znalezienia p_w i p_{nas} jest zastosowanie wielomianu określającego zależność ciśnienia pary nasyconej od temperatury t w zakresie 0-30 $^{\circ}\text{C}$:

$$p_{nas}(t) = at^3 + bt^2 + ct + d, \quad (7)$$

gdzie współczynniki występujące w wielomianie mają wartość:

$$\begin{aligned}
 a &= 0,0000508 \text{ kPa/deg}^3, \\
 b &= 0,000904 \text{ kPa/deg}^2, \\
 c &= 0,0483 \text{ kPa/deg}, \\
 d &= 0,604 \text{ kPa}.
 \end{aligned}$$

Wykonanie ćwiczenia

1. Wyjąć psychrometr Assmanna z pudła, ujmując go tylko za rączkę i zawiesić na statywie. Probówkę z polietylenu znajdującą się w pudle napęlić wodą destylowaną i założyć na zbiorniczek termometru oznaczonego kolorem niebieskim. Odczekać kilkanaście sekund. Zbiorniczek z rtęcią tego termometru (zwanego tu wilgotnym) jest owinięty tkaniną, która nasyci się wodą.

2. Zdjąć probówkę z wodą z termometru, podłączyć zasilacz wiatraczka psychrometru do sieci prądu elektrycznego (zasilacz jest w pudle psychrometru). Uruchomić wiatraczek włącznikiem znajdującym się na pokrywie psychrometru.

3. Przez kilka minut obserwować termometr wilgotny (oznaczony na niebiesko) i odczytać najniższą wskazaną temperaturę. Jest to temperatura t_w , którą należy zapisać. Zanotować niepewność maksymalną pomiaru $\Delta_d t_w$ - najmniejsza działka termometru.

4. Odczytać i zapisać temperaturę wskazywaną przez termometr suchy t_s . Zanotować niepewność maksymalną pomiaru $\Delta_d t_s$.

5. Odczytać z barometru ciśnienie atmosferyczne p_a (zgodnie z instrukcją załączoną do barometru). Zapisać wynik, podając go w [kPa].

Opracowanie wyników pomiarowych

1. Korzystając z wielomianu (7), obliczyć wartości prężności pary wodnej nasyconej w temperaturze t_s i t_w , tj. odpowiednio p_{nas} i p_w . Wyniki porównać z danymi z Tabeli 1 (powinny być zbliżone).

2. Obliczyć p według wzoru (6). Stała $k = 0,00066 \text{ 1/deg}$.

3. Obliczyć wilgotność względną i procentową według wzoru (5).

4. Obliczyć wilgotność bezwzględną według wzoru (4), wstawiając znalezione wartości temperatury powietrza t_s ($^{\circ}\text{C}$) i ciśnienia pary p (wyrażone w kPa).

5. Obliczyć niepewność standardową $u(W)$ wyznaczenia wilgotności względnej W . W tym celu:

a) Oblicz niepewności standardowe pomiaru temperatur t_s i t_w :

$$u(t_s) = \frac{\Delta_d t_s}{\sqrt{3}}, \quad u(t_w) = \frac{\Delta_d t_w}{\sqrt{3}}. \quad (8)$$

b) Wzór (5) na wilgotność przedstaw w postaci:

$$W = \frac{at_w^3 + bt_w^2 + ct_w + d - kp_a(t_s - t_w)}{at_s^3 + bt_s^2 + ct_s + d}, \quad (9)$$

gdzie uwzględniono wzór (6) oraz zastosowano przedstawienie ciśnienia p_w oraz p_{nas} w formie wielomianowej (7).

c) Dla obliczenia niepewności $u(W)$ zastosuj do powyższego wyrażenia na W wzór (9) z materiałów "Wprowadzenie do metod opracowania wyników pomiarowych", czyli

$$u(W) = \sqrt{\left(\frac{\partial W}{\partial t_w}\right)^2 u^2(t_w) + \left(\frac{\partial W}{\partial t_s}\right)^2 u^2(t_s)}, \quad (10)$$

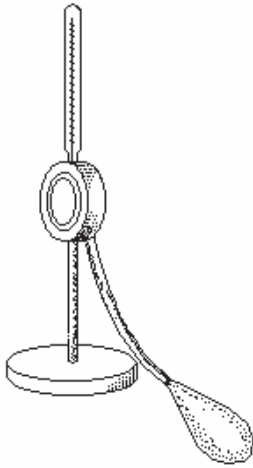
gdzie zaniedbano niepewność pomiaru p_a .

B. WYZNACZANIE WILGOTNOŚCI BEZWZGLĘDNEJ I WZGLĘDNEJ POWIETRZA METODĄ PUNKTU ROSY (ZMODYFIKOWANEGO HIGROMETRU ALLUARDA)

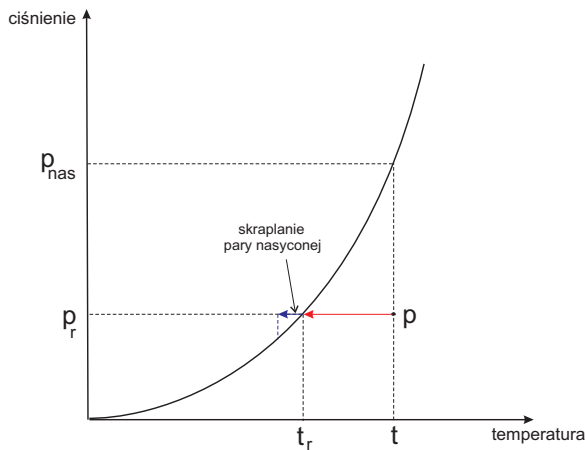
Zasada pomiaru

Pomiar wilgotności powietrza tą metodą sprowadza się do wyznaczenia **temperatury punktu rosy**, czyli temperatury, w której para wodna znajdująca się w otaczającym powietrzu staje się parą nasyconą. Para zawarta w powietrzu (zwykle) nie jest parą nasyconą. Wiemy jednak, że izobaryczne oziębienie pary nienasyconej sprawia, że staje się ona parą nasyconą, a dalsze ochładzanie powstałej pary nasyconej prowadzi do jej częściowego skroplenia.

Higrometr Alluarda (Rys. 6) to małe płaskie naczynie metalowe w kształcie walca wykonane z wypolerowanej blachy z bardzo błyszczącą powierzchnią czołową, tworzącą rodzaj lustra metalowego. W naczyniu umieszczony jest termometr pokazujący temperaturę lustra. Lustro to jest ochładzane (w higrometrze Alluarda poprzez przepompowywanie przez naczynie zimnej wody) i obserwowane uważnie przez szybę umieszczoną przed higrometrem. W bezpośrednim otoczeniu lustro powietrze i znajdująca się w powietrzu para wodna o nieznanym ciśnieniu p zostaje w sposób *izobaryczny* ochłodzona - Rys. 7. Przy pewnej temperaturze (temperaturze punktu ro-

Rysunek 6. Higrometr Alluarda.

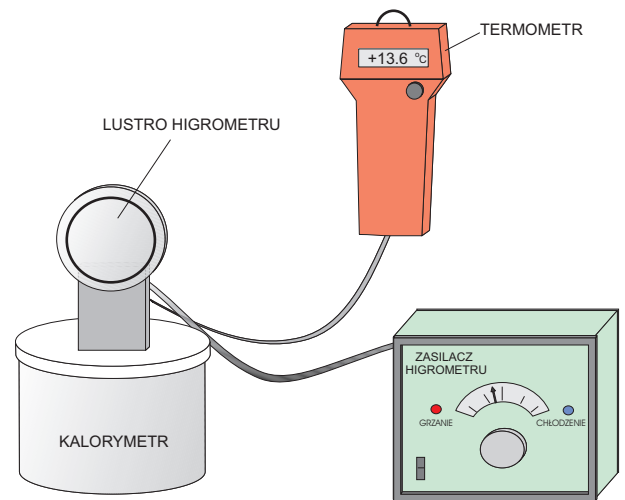

Rysunek 7. Wykres przedstawia zależność ciśnienia pary nasyconej od temperatury. Para nienasycona w temperaturze pokojowej t , mająca ciśnienie p , po izobarycznym schłodzeniu staje się w temperaturze punktu rosy t_r parą nasyconą. Dalsze ochłodzenie pary (nasyconej) prowadzi do jej skroplenia. Dzieje się tak, bowiem poniżej temperatury t_r maksymalne możliwe ciśnienie pary jest mniejsze niż p , w związku z czym ciśnienie pary musi się zmniejszyć i część fazy gazowej zmienia się w ciecż ("rosę").

sy t_r) schłodzona para wodna będąca w pobliżu lustra staje się parą nasyconą. Dalsze obniżenie temperatury pary nasyconej powoduje jej skroplenie na powierzchni lustra, co przejawia się zmatowieniem jego powierzchni przez osadzające się na nim bardzo drobne kropelki wody ("rosę"). Należy zaobserwować temperaturę, w której lustro *zaczyna* pokrywać się mgiełką - jest to temperatura punktu rosy t_r . Znając temperaturę punktu rosy t_r i korzystając z Tabeli 1 lub z wielomianu (7), możemy wyznaczyć ciśnienie pary nasyconej p_r w temperaturze punktu rosy. Ponieważ ochłodzenie pary odbywało się w

sposób izobaryczny, zatem znaleziona prężność pary nasyconej p_r jest równa szukanemu ciśnieniu pary nienasyconej znajdującej się w pomieszczeniu w temperaturze pokojowej ($p_r \equiv p$). Odczytując z Tabeli 1 lub obliczając z wielomianu (7) ciśnienie pary nasyconej p_{nas} w temperaturze pokojowej t (wcześniej odczytanej z termometru), używając wzoru (5) możemy wyznaczyć wilgotność względną W .

Uwaga: W zmodyfikowanym higrometrze Alluarda ochładzanie lustra higrometru dokonujemy dzięki ogniwu Peltiera przymocowanemu z tyłu lustra. Pokrętle przy

Rysunek 8. Zmodyfikowany higrometr Alluarda.

zasilaczu higrometru regulujemy przepływ prądu przez ogniwo Peltiera, co pozwala na ochładzanie lub ogrzewanie lustra higrometru.

Wykonanie ćwiczenia

Uwagi:

- Nie dotykać wypolerowanej powierzchni czołowej higrometru.
- W trakcie pomiarów higrometr obserwować przez szybkę ustawioną przed higrometrem - usuwa się w ten sposób częściowo wpływ pary wodnej wydychanej przez obserwatora.

1. Wrzucić do kalorymetru kilka dużych kawałków lodu i zalać je wodą destylowaną. Umocować higrometr w kalorymetrze.

2. Włączyć termometr elektroniczny.

3. Włączyć zasilacz higrometru i posługując się pokrętle przy zasilaczu ustawić tryb pracy "CHŁODZENIE". Wolno ochładzać higrometr posługując się pokrętle przy zasilaczu ogniwa Peltiera. Uważnie obserwować lustro higrometru oraz termometr i zanotować

temperaturę t_{r1} w momencie pojawiania się zmatowienia ("rosy") na powierzchni lustra. Przerwać chłodzenie.

4. Przełączając się pokrętkiem na tryb "GRZANIE", ogrzać higrometr o około 2 - 3 stopnie powyżej punktu rosy i ponownie, po zniknięciu rosy, wolno ochładzać higrometr. W momencie pojawienia się rosy odczytać i zapisać temperaturę t_{r2} .

5. Powtórzyć czynności z punktu 4 celem pomiaru temperatury punktu rosy t_{r3} .

6. Odczytać temperaturę otoczenia z termometru znajdującego się w najbliższym sąsiedztwie higrometru t ($^{\circ}\text{C}$) - zapisać ją. (Jako temperaturę t można wykorzystać temperaturę t_s znaną w części A doświadczenia). Wyłączyć termometr i zasilacz. Zanotować niepewność maksymalną wskazań termometru $\Delta_d t$.

Opracowanie wyników pomiarowych

1. Obliczyć średnią wartość temperatury punktu rosy t_r jako średnią arytmetyczną pomiarów t_{r1} , t_{r2} , t_{r3} .

2. Obliczyć niepewność maksymalną $\Delta_d t_r$ jako maksymalne odchylenie od wartości średniej t_r , wyniku najbardziej różniącego się od tej średniej.

4. Obliczyć według wzoru (7) prężność p_r pary wodnej nasyconej w temperaturze punktu rosy t_r . Wynik porównać z Tabelą 1.

5. Znając temperaturę otoczenia t ($^{\circ}\text{C}$), obliczyć z wielomianu (7) prężność pary wodnej nasyconej p_{nas} w tej temperaturze. Wynik skontrolować z Tabelą 1.

6. Wiedząc, że ciśnienie pary wodnej w powietrzu p jest równe p_r , obliczyć wilgotność względną oraz wilgotność procentową z wzoru (5).

7. Obliczyć niepewność standardową $u(W)$ wyznaczenia wilgotności względnej W , czyli:

a) Oblicz niepewności standardowe:

$$u(t_r) = \frac{\Delta_d t_r}{\sqrt{3}}, \quad u(t) = \frac{\Delta_d t}{\sqrt{3}}. \quad (11)$$

b) Oblicz niepewności:

$$u(p_r) = \left| \frac{dp_r}{dt_r} \right| u(t_r), \quad (12)$$

$$u(p_{nas}) = \left| \frac{dp_{nas}}{dt} \right| u(t). \quad (13)$$

Wzory powyższe to uproszczona forma wyrażenia (9) podanego w materiałach "Wprowadzenie ...".

c) Oblicz niepewność $u(W)$, stosując wyrażenie (12) z materiałów "Wprowadzenie ..." do wzoru (5) przedstawionego w formie $W = p^1 p_{nas}^{-1}$.

LITERATURA

1. Adamczewski I., Ćwiczenia laboratoryjne z biofizyki i fizyki medycznej, PZWL, Warszawa, 1968.
2. Blinowski J., Trylski J., Fizyka, PWN, Warszawa, 1981.
3. Buchowski H., Ufnalski W., Podstawy termodynamiki, WNT, Warszawa, 1994.
4. Buchowski H., Ufnalski W., Gazy, ciecze, płyny, WNT, Warszawa, 1994.
5. Buchowski H., Ufnalski W., Roztwory, WNT, Warszawa, 1995.
6. Brdika R., Podstawy chemii fizycznej, PWN, Warszawa, 1970.
7. Danek A., Chemia fizyczna cz. II., PWN, Warszawa, 1986.
8. Elwell D., Pointon A.J., Termodynamika klasyczna, WNT, Warszawa, 1976.
9. Erndt A., Podstawy chemii ogólnej i nieorganicznej, Wyd. AR, Kraków, 1993, wyd. trzecie.
10. Pigoń K., Ruziewicz Z., Chemia fizyczna cz.I, PWN, Warszawa, 1986.
11. Szczeniowski Sz., Fizyka doświadczalna, cz.II., PWN, Warszawa, 1982.
12. Wanik B., Wykłady z Fizyki, t. 1, Wyd. AR Kraków, 1998.